

BRASSÓI HIRADÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdaság, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKINT KÉT SZER: SZERDÁN és SZOMBATON.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR: helyben házhoz hordva, v. vidékre postán küldve: Egész évre 4 frt — kr. Félévre 2 " — " Negyedévre 1 " — " Február—júniusig 1 " 70 " Külföldre egész évre 15 frank.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG: Brassó, Hirscher-utca 4. sz., hol a szerkesztő naponként d. e. 8—12 és d. u. 2—5 óráig található. Ide intézendők a lap szellemi illető közlemények. Kéziratok vissza nem adatnak.</p>	<p>KIADÓHIVATAL: Alexi könyvnyomdája, Brassó, Hirscher-utca 4. sz., hová az előfizetési pénzek és hirdetések, valamint ezek díjai bérmentve küldendők. Hirdetések és Nyilt-tér előre fizetendő.</p>	<p>HIRDETÉSEK DIJA: 4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyegdíj fizetendő. Nyilttéri közlemény sora 10 kr.</p>
---	--	--	---

Iparosaink kudarcza.

Az országos iparegyesület, mint a megalkult, de rövid életű „Honvédségi bőrneműszállító társaság“ ideigl. végrehajtó bizottsága, a napokban közölte a társaság tagjaival, hogy a nagy reményekkel alakult társaság volt — nincs, elfujta azt Fejérváry báró honvédelmi miniszterünk hatalmas határozata.

A dolog már nem új, az igaz, de azért ne térjünk fölötté szó nélkül napirendre.

Tizennyolcz város — köztük Brassó, Sepsiszentgyörgy, Kézdi-Vásárhely — iparosai szövetkeztek, költek, fáradoztak s megbuktak.

Valóban szerfölött elszomorító úgy a szövetkezetre, mint magára az iparos közügyre nézve ez a nem várt balsiker, ha számbaveszünk azokat a fáradozásokat, költekezéseket, melyeknek árán az országos jellegű szövetkezet létesíteni sikerült.

Mily szép reményekkel néztünk a kedvező siker elé, mily messze kiható üdvös eredményeket vártunk a szövetkezéstől, de mily nagyon kellett csalódnunk! Hogy feldobogott a kisiparosok szíve, midőn a hazafias miniszter mintegy végighúzta a mézes madzagot a boldog iparosok száján, ilyenformán: „Ajánlatok csak a magyar korona országai területén letelepedett s ezen iparággal foglalkozó vállalkozók, vagy több hazai iparosból alakult szövetkezetek központi képviselőitől fogadtatnak el.“

A szép siker reményében egyszerre akkortól nőtt a honvédelmi miniszter népszerűsége az iparosság előtt, hogy még Baross Gábor is eltörpült mellette. Hogyne, mikor így szól a miniszter: „Egyenlő föltételek mellett a pusztán vállalkozó fölött előnyben részesül azon iparosokból álló szövetkezet, melynek tagjai mind az anyag előállításával, mind az elkészítéssel, vagy legalább ezek egyikével maguk foglalkoznak.“

Hogy úsztak a boldogságban ezen hazafias kijelentésre: „A honvédelmi miniszter az egyes ajánlatok fölötti elhatározást az ajánlati árakra

való tekintet nélkül magának tartja fenn.“ — Kellett-e ennél szebb, biztatóbb remény? Istenem! hogy siettek, hogy jöttek-mentek, a zord tél dacára ismételten a fővárosba fáradtak, hogy létrehozzák, megteremtsek azt a szövetkezetet, mely a kisipar diadalát s a miniszter hazafiságát lett volna hirdető.

A biztos siker tudatában — már úgy tekintették, mintha kezökben volna a szállítás — összteremtették a szükséges pénzt, pedig 30.000 forint bánatpénz, 200.000 forint óvadék, nem volt kicsiség; de föllekesültségében rátette volna mindenik még az ingét is, csak hogy létrejöjjön a szövetkezet. És létrejött. Megszületett — csak azért, hogy meghaljon.

Hát csak porhintés volt az egész! csak játék az iparosok jóliszemiséggel! A honvédelmi miniszter ugyanis olyképen határozott, a honvédségi bőrneműszállítókra beérkezett ajánlatok fölött, hogy a fővállalatot egy bőrgyárosokból alakult konzorciumra ruházta, ellenben a rendes lábbeli-szükségletek egy részét a hazai kisiparosok által közvetlenül eszközlendő évenkénti szállításnak tartotta fenn. — Ez is valami, ám nem ezt vártuk.

Arról van tehát szó, hogy a lábbeli-szükségleteknek egynegyed vagy egyharmad része (átlítólág 50%) el fog különíttetni a szerződéses vállalkozástól és e szükségleti hányad — minden szövetkezeti organizáció nélkül — ki fog adatni a kisiparosoknak, oly módon, mint ez a mult évben kivételesen beszerzett 34.000 pár bakancscsal történt. — Mi ez? A rendes békeszükséglet 5—10 évi átlaga nem tesz ki többet évi 15—20 ezer párnál; így fog tehát esni az egész ország lábbeli-iparosaira évenként átlagban talán ötezer pár bakancs. Tessék már most előre kiszámítani, mennyi juthat ebből egy-egy városnak!

Az érdekelt közép- és kisiparosoknak a hadfölszerelési munka terén legjártasabb részéből alakult szállító szövetkezet mellőztetése könnyen érthető elkedvetlenedést szült. Hábavaló volt a sok fölterjesztés ismételten a honvédelmi

és kereskedelemügyi miniszterhez, a miniszterelnökhöz, hiába került szóba ez ügy a parlamentben is: Fejérváry báró miniszter döntött és döntött — véleménye szerint — az iparosok javára, azok érdekében!

Hogy min alapszik az oly széleskörű megütközést keltett ellenmondás a miniszternek hosszan elkészített kiírása és későbbi nyilatkozata s elhatározása közt, — ez ellenmondás megfajlásához hiába keressük a kulcsot. Egyet azonban tudunk és nyiltan ki is mondunk: s ez az, hogy a jelen esetből az iparoskörök oly tanulságokat fognak levonni, melyek a jövőben csak végtelen károsak lehetnek sok üdvös iparérdekű törekvésre nézve.

Hogy fog-e egyhamar más téren is kísérlet tétetni a szolidáris szövetkezésre azon körökben, melyeknek egyesülése ezuttal oly méltánytalan elbánásban részesült, ez iránt jóslatokba bocsátkozni nem akarunk. Ám mi részünkről megköszönnök a jövőre való ilyen ösztönzést, az ilyen atyai gondoskodást, de nem instálnánk belőle.

Midőn a végrehajtó bizottság az alig alakult szövetkezet feloszlását kimondja s a tagoknak a bánatpénz-összegek visszaküldéséről intézkedik, ezt abban a tudatban teheti, hogy a szövetkezet résztvevőinek tudható be érdemül legalább az, hogy az eddigi üzérkedő vállalkozás helyébe egy szolid iparosokból álló társaság lép — s nyugtassa meg e tudat.

Fejérváry miniszter úr pedig mutassa meg iparosaink iránti igazi jóindulatát az által, hogy a szükségleteknek mennél nagyobb részét szereztesse be kisiparosaink útján s hogy az illető részszükséglet felosztásánál a szövetkezethez csatlakozott városok érdekeltsége első sorbna vétessék figyelembe.

Külföld.

Frigyes császárné Párisban. II. Vilmos császár, követve békepolitikájának programját: édes anyját, Frigyes császárnét és nővérét, Margit hercegnéasszonyt Párisba küldte látogatóba. A két nő

TÁRCZA.

Eredeti magyar népdalok.

Irta: Bíró Sándor.*

Hogyha tudnád . . .

Hogyha tudnád, hogy mennyire szeretlek,
 Nem csaltad vón' meg az én lú szívemet;
 De azért ne verjen meg a magas ég,
 Hiszen úgy is eszedbe jutok én még!

Nem panaszlom senkinek el bánatom,
 Nem mondom, hogy boldogságom siratom;
 Az a könyesepp, mely szememben ott remeg,
 Csak azt mondja, hogy az Isten áldjon meg!

Ha valaha bánat nyomná szívedet,
 Ha mind, a mit úgy szerettél, elveszett:
 Gondolj reám, vigasztaljon — ha lehet —
 Hogy volt egy szív, ki igazán szeretett!

Nem voltam én soha . . .

Nem voltam én soha, soha se' szerelmes,
 Tégedet szeretlek egyedül csak, édes;
 Esküvel fogadom: tiéd leszek mindig,
 Tiéd csak, tiéd csak én a sötét sűrű.

*) Bíró Sándor úr az általa írt népdalokat egyszersmind zenésítette is s a budapesti népszínházhoz felküldvén, ott azok ellismerő kritikában részesültek; néhányát egyik-másik népszínműben felhasználva dalolják is. Volt alkalmunk Bíró S. úr népdalait magyar dalárdánk pár estélyén hallani s a kedvező fogadtatásból ítélve, szép sikert jósolhatunk ez eredeti népdalgűjtemény kiadásának, melyet Bíró úr sajtó alá rendezni készül.

Ha megcsalsz, elmegyek idegen országba,
 Hogy ne tudd, hogy ne halld híremet se soha;
 Elmondom mindenütt az egész világnak:
 Ne higgyen, ne higgyen senki a leánynak!

Kihajtott a rózsza . . .

Kihajtott a rózsza, Ha letört a rózsza,
 Bimbó is van rajta; Pasztul nemsokára;
 De én csak búsulok, Nekem sincs más sorsom,
 Tán el is hervadok, Mert az én angyalom,
 Hejh, elhagyott engem Hejh, kit úgy szerettem,
 A régi jó kedvem! Elszakadt már tőlem!

Száraz ágról . . .

Száraz ágról elröpül a madár,
 Az én szívem nem lehet csapodár;
 Egyet választ, egyet szeret, de azt aztán,
 Mint a galamb párját, oly igazán!

Nincsen nekem gazdaságom, kincsem,
 De van igaz, hön szerető szívem;
 E szív tiéd, téged imád,
 Oly igazán, hön, mint édes anyád.

Melyik a kettő közül?

— Humoreszk. —

— Igen, Laczi bátyátokat föltétlenül a Lipótmezőre kell szállítanunk; bár a tünetek még most nem mutatják a kitérés stádiumát, mindazonáltal a magunk biztonsága megkívánja, hogy . . . ah, az borzasztó lenne, félek még a gondolatától is, ha ropant erejével ránk törne. Szegény, szegény Laczi!..

S itt mamánk illatos kendőjével takarja el arcát, hogy ne lássuk könyeit; mi a megilletődés érzetével álltuk körül nagy karosszékét, nem tudtuk vigasztalni, hisz Laczi bácsi szomorú esete minket is lesújtott.

Szegény jó Laczi bácsi! Igaz ugyan, hogy tekintélyes vagyonát pár héttel előbb reánk — mint legközelebbi rokonaira hagyta, de ki volna annyira önző, hogy e végzetes állapotban annak örülni tudna. Nem, annyira még nem fajult el a Kőhidy familia.

— Azt hiszem, hogy Muki leginkább megtehetné a szükséges lépéseket, — folytató mamánk, sirását hirtelen abbahagyva.

— De mama, szólék gyöngéden ellenkezve, nekem hivatalba kell mennem, aztán én különben sem értek az ilyesmihez . . .

— Azt csak átláthatod, hogy én nem mehetek, te képviseled a családot . . . neked kell e szomorú kötelességet végrehajtani.

Ez ellen nem tehettem kifogást; oly határozottan volt mondva, hogy legszelidebb ellenvetésem is engedetlenségnek tűnt volna fel.

— Tehát még ma kísérjem el Laczi bácsit?

— Igen, fiam, még ma, még e perczen. Az igazgatóság előtt ünnepélyesen kinyilvánítod a Kőhidy család nevében, hogy a beteget a legjobb bánásmódban részesítsék, külön ezellába tegyék s állandóan egy figyelmes, gyöngéd felügyelőt adjanak melléje.

Nem fogunk kimélni semmi költséget, hogy családnk e tekintélyes tagját a társadalomnak visszaadhassuk. A föltételeket minden vonatkozás nélkül aláírod, s azok egy példányát el ne felejtöd magaddal hozni. Természetesen előbb a rendőrséghez men-

nyolcz napig tartózkodik a francia fővárosban; nem járnak hivatalos küldetésben, hanem mint magánemberek jelennek meg s tesznek és fogadnak látogatásokat. Pusztán udvariassági cselekmény ez, de ki ne érezné ennek jelentőségét? Az államférfiak és a közvélemény egyaránt felfogják, hogy ez a két nagy nemzet: a francziák és németek kibékítésének politikája akar lenni. II. Vilmos császár elérkezettnek látja az időt, hogy ő, ki gyermek volt, midőn a háború a két nemzet között dühöngött s kinek nincs része az akkori eseményekben, megváltoztassa a viszonyt, mely Franciaország és Németország között az engesztelhetetlen ellentétet vallotta elvül. Bismarckkal a francziák soha nem léphettek volna barátságra, II. Vilmos császárral a nemzetközi barátságuk a két állam között nincs többé akadály. S e barátságot Németország keresi, hogy a békének ne csupán fegyveres garanciái legyenek. S ezért a két magas növénydég párisi tartózkodása, habár a politikával látólag semmi köze nincs, nemcsak reánk, de talán egész Európára is fontossággal bír.

Szerbiából nem épen váratlanul érkezik az a hír, hogy a Gruics-kormány beadta lemondását. A Gruics-kabinet az első, melyet Milán király lemondása után a régensség nevezett ki. A kabinet birta az egész radikális párt, illetőleg klub bizalmát és egy ideig úgy látszott, mintha a Gruics-kormány biztos alapon állna. De néhány hónap óta válságos hírek érkeztek a szerb fővárosból. A szkupstinában és a klubban a radikálisok egy része erősebb és radikálisabb politikát követelt s mindazon ígéretek beváltását, melyeket ellenzéki korában tett. Ez lehetett tette Gyája belügyministerségét. S azután következett a királyné-kérdés a maga izgalmaival, polemáival és botránnyal leleplezéseivel, Milán pénzügyi zavarainak rendezése, stb. s oly akadályokká tornyosultak, melyek elzárták a kibontakozás útját és a mi előre volt látható, a belügyminiszter lemondása után az egész Gruics-kabinetnek le kellett mondania. Nekünk nem sok okunk van banni a radikális miniszterium bukását. Jobb kormányt azonban nem igen várhatunk. Az új kormány okvetlenül még radikálisabb és még muszkább lesz, a minthogy a régensség a kormány megalakítását már is a hirhedt Pasicsnak ajánlta föl.

Román lapszemle.

Bumm! Bumm! Bumm! Hallgasson minden ember a szóra! Nagy dolgok történnek a román nationalisták táborában. Ugyan bizony, mi baj megint? Hát az, hogy nekik nem kell óvoda. Kiknek nem kell? Hát azoknak a román ügyvédeknek és espereseknek, a kik egytől-egyig úgy beszélnek a magyar nyelvet, feleségestől, gyermekestől, mint akármelyik művelt magyar. Világos tehát, hogy nekik nem kell óvoda, mert még gyermekeik mellett is magyar cselédeket tartanak, hogy azok már 3 éves korukig egyformán beszélnek a román és magyar nyelvet. Már aztán nem nevelés-e, midőn ezek az urak előállanak a népből nagy kínna összeszedett híveik elé és rettenetes szóvirágokkal hirdetik azt, hogy nem kell óvoda, nem kell a magyar nyelv!

Hát aztán az ügyvéd úr miért beszél feleségestől és gyermekestől magyarul úgy, mint valami magyar úr? — kérde a falusi oláh paraszt, az ügyvédtől. — „Az már más, — vágja vissza az ügyvéd — nekem tudnom kell, mert a nélkül nem élhetnék meg; de neked nem kell, mert te megélhetsz a nélkül is.“ — „Igen ám, de én is szeretnék a fiamból

urat nevelni, — mondja a paraszt — mert az úr apja is, kit jól ismertem, csak plugar (földműves) volt, mint ma én. Hát az én fiamból miért ne lehetne olyan úr, mint lett önből, a Badea Juon fiából?”

Erre aztán lesz nagy felháborodás az ügyvédek és pópák között, hogy ni ni! még ez a paraszt is okoskodik. Elkezdik tehát szídni, mocskolni, hogy nem igazhítt — rumun verde — oláh, hogy nem cristin, hanem már is kálvinista, pópista, a ki megtagadta anyanyelvét és őseinek hitét. A szegény plugar megröstell a sok szírást és nem mer többet kikötni az ügyvédekkel és pópákkal. Haza sompolyog és elmélkedik azon, hogy mégis fene gyerekek azok a román nadrágosok. Ok megtanultak jól magyarul s ez által urak lettek, de a földműves fia ne tanuljon meg, hanem maradjon meg parasztnak. „No, hagyjátok el csak! Legyen csak óvoda a mi községünkben, majd megfizetek én nektek, mert első leszek, a ki óvodába s onnan magyar iskolába fogom adni minden gyermekemet!”

Rossz próféta legyek, ha nem így fog történni az egész hazában, valahol csak románok is lesznek. Nincsenek buzgóbb apostolai az óvodáknak, mint ezek a túlzó román nationalisták. Pompás szolgálatot tesznek mindenütt az óvó-ügynek. Ok keltik fel a nép figyelmét az óvoda iránt. Izgatnak, a mint csak kikelik tőlük — pedig sok bolond dolog kikelik ám tőlük — s a végén oda viszik az ügyet, hogy midőn az óvoda-törvény életbe fog lépni, a nép már meg lesz barátkozva azzal a gondolattal, hogy ha féltéves malaczáért, borjuáért fizet a sertés- és borjuasz-tornak, illő, hogy 3-6 éves gyermekeért is fizessen s gondját viselje valaki ennek is.

Rajta tehát, „Gazeta“, „Tribuna“, „Luminatorul“, üssétek a nagy dobót, kiáltásokat minden nap, a mint torkotokon kifér, hogy nem kell a natióknak óvoda; mert annál több fog kelleni, minél nagyobb kiáltatok. — A mai román nép, nem ám az 1848-beli; az alig felszabadult román parasztnak még sok képtelenséget elhittek. A maikat már nem igen lehet jégre vinni, mert látják, hogy ti is az ő véreből valók vagytok, ti is megtanultatok magyarul, még sem vitt el az ördög és így az ő gyermeke sem pusztul el, sőt úr lesz belőle is, mint belőletek, ha megtanulja az állam nyelvet.

Találkoztam egykor egy román földművessel, a ki egy szürke lovat kötőféken vezetett. A ló hátán tömött általvető s ennek tetejében egy 8-9 éves fiú kapaszkodott. „Hová sietsz, Badea Petru?” kérdém az atyáit. — „A városba viszem ezt a kölyköt, hogy tanuljon és legyen belőle olyan úr, mint te vagy“, — felelé ismerősöm. „Helyesen teszed, az Isten is megáld“. — Néhány év hamar elrepült és abból a lóhátán guggoló fiucskából jeles tanító lett, tud románul és magyarul egyformán. A nationalistáknak épen az fáj, hogy miért tanulnak meg olyan sokan magyarul, mert ha ez még miadig így halad: vége lesz a Dacorománia ábránd-politikának. Hát csak ez baj? A világon semmi egyéb, de ezt nem merik kimondani, réám bízzák, hogy én mondjam ki. Aşa este? Cam așa!

Czenkalji.

Vidéki élet.

Hosszufalú, 1891. február 21.

Tekintetes szerkesztő úr!

A „Brassói Híradó“ 1891-ik év folyamán 2-ik száma „Vidéki élet“ cím alatt egy Hosszufaluból 1891. január hó 30-án kelt értesítésben meglehetősen

„Érdekes adatok Jézusról.“

Ezen cím alatt az „Egyetértés“ f. év február 6-án 36-ik számában egy „majdnem kétezer éves levelet“ közöl, mely magyar fordításban Onody Zsigmond tollából a „Téli Ujság“-ban látott napvilágot. A szó alatti levél, melyet „Jézus kortársa, Publius Lentulus Judaea kormányzója — Caesar idejében — küldött a római tanácsnak és népnek“, lényegében úgy hangzik, a mint én azt dr. Keim művében már évek előtt olvastam. Abban Jézus személye igen előnyösen van rajzolva: Magas termetű férfiú, tekintélyes, tiszteletreméltó arccsal. A ki rátekint, szeretetet s tiszteletet keltő félelmet érez iránta; haja göndör, sötétszínű, fényes és vállain hullámszik alá. Nevetni soha sem látták, de részvétkönyököt hullatni gyakran; kevés szavú és szerény, — az emberek legszebbike, stb.

E levél valóban megérdemelné, hogy egész terjedelmében, ne csak nyomdafestékekkel, hanem arany betűkkel nyomassák le, — ha hiteles volna; de sajnos! nem az. Dr. Keim szerint ugyanis az állítólagos Publius Lentulus levele a római senatushoz a tizenkettődik század előtt bizonyára nem íratott. S aztán mekkora anachronismus ez: „Publius Lentulus Jézus kortársa Caesar idejében.“ Hiszen Julius Caesart Jézus születése előtt 40 évvel gyilkolták meg. (Időszámításunk előtt 44-ben meggyilkoltatták; Jézus 4-ben született, 44-4 = 40.)

Es vajjon Publius Lentulus mikor volt Judaea procurator vagy „kormányzója“? Tudtom szerint soha! Az Üdvözítő nyilvános föllépése alatt s halálakor Pontius Pilatus volt Judaea procurator, kinek kormányza 26-tól 36-ig tartott, a mikor t. i. Tiberius császár által (uralkodott 14-től 37-ig), Vitellius, syriai helytartó jelentései folytán letétetvén, Viennebe száműzetett, a hol — mondják — mint öngyilkos halt meg-

becsmérlőleg szól azon küldöttségről, mely legközelebb méltóságos Maurer Mihály főispán úrnál járt.

Midőn az értesítő ezen eljárását visszautasítom, az olvasó közönség tájékoztatására s ama küldöttség tisztességének megóvása végett kinyilatkoztatom, hogy küldetésünk egyik oka azon nyomorúság volt, melyben a hosszufalusi magyar közönség szenved. A múlt évben oly rossz helyen volt a vágás az erdőben, hogy népünk fáról nem gondoskodhatott, úgy hogy ma Hosszufaluban egy méter-öl fáért 6 ft 50 kr. helyett 10 ftot kell fizetni. Hosszufalu az erdő után él, ha fát nem hordhat a brassói piacra nem, élnet, e hosszú télen ráadásul meg is fogyhat, ha a nyomorúság előtt Oláhországban nem keres menedéket.

Mi arra kértük Brassó vármegye derék főispánját: hasson oda, hogy törvényes uton s módon fához juthasson népünk addig is, míg a miniszteriumtól az üzemterv leérkezik. Küldetésünk másik oka a a községi pénzek kezelése körül elkövetett nagymérvű rendellenességek orvoslása volt. Községünk pénztárából a legközelebbi években mintegy 4000, azután mintegy 2000 frt hiányzott a számvizsgálatkor, s ezen felül az útváltások hamisan könyveltettek el, és egy tekintélyes összeg hátrálék a pénz kezelő előjáróságok hanyagsága következtében ma felszedhetlenné vált. Azok közül, kik e pénzkezelésben és elkönyvelésben részesek, kettő a legutóbbi vezetője volt a községi ügyeinek, az egyik bíró, a másik jegyző, és az orvoslás iránt benyújtott panasz és vizsgálati iratok, melyek az itt említett tényeket beigazolták, több mint fél éve a brassói vármegyei ügyésznél hevertek. A községi háztartást ily állapotban látni, nem tartottuk üdvös dolognak, s arra kértük Brassó vármegye igazság szerető főispánját, hogy vessen véget e szegényletes állapotnak és segítse diadalra az igazságot, büntesse a bűnt. Hála Istennek, mindkét ügyben meghallgatást találtunk. A nép ma élhet és békén hordhatja fáját. A bíró ma már nem bíró, mert a közíg. bizottság, az ügyész véleménye ellenére, a főispán úr határozott föllépése következtében állásától felfüggesztette.

Hogy küldöttségünk miben járt, nyílt homlokalkal mondottuk el, s azt hisszük, nincs mit szégyelennünk rajta.

Hogy miért hozta összefüggésbe küldöttségünket az előlirt értesítés írója családi érdekek hajhászásával, egyesek gyengeségeinek keresetével, szóval azzal, a mi nem tisztességes, azt mondja el az értesítő úr maga igazi neve alatt, hogy ismerjük, ki az a r. l. s tudjuk érdeme szerint becsülni.

Még egyet, mit legelől kellett volna mondanom. Fogadja Brassó vármegye főispánja ez uton is a küldöttség és a nép halálját közönségünk ügyében és az igazság érdekében tett határozott föllépéséért. Ez is egy jel, hogy teljes bizalommal nézzünk munkálkodása elé, ez is egy ok, hogy az Isten áldását kérjük drága életéért. A főispán úr éljen soká!

Köpe János.

Adtuk a fenti levelet úgy, a mint kaptuk, csupán két megjegyzésünk van rá. Egyik az, hogy Köpe úr — úgy látszik — félreértette az előlirt levelet, midőn azt becsmérlőnek állítja; hisz abban épen az volt kifejezve és kilátásba helyezve, a mi szerinte is már bekövetkezett. A másik megjegyzésünk az — s ezt kérjük egyszersmindenkorra tudomásul venni szélesebb körben is, — hogy mi a lapot nem a magunk privát mulatságára, nem személyes érdekeink szolgálatára indítottuk meg, hanem azért, hogy szol-

Egyébiránt az Üdvözítő, Nikephorus 14-ik századbeli görög író szerint szintén nagyon szép kinézésű volt; de még Venturini-né, sőt a Renan-féle romának is — ugymond dr. Keim — egy szép galiljai ifjú felelt meg, ki maga iránt a Máriaék mellett még egy procuratoronól is érdeklődést kelthetett.

Annál visszatartóbb a pogány Celsus leírása (150. Kr. u.), ki Jézus rátságában istenségének oáfólatát látta, mondván: „nec humanae honestatis corpus fuit, nedum caelestis claritatis; ne aspectu quidem honestus.“ Celsus azonban egy hirhedett keresztény-rágalmazó pogány író volt.

Minthogy az evangelisták Jézus külsejéről egy szót sem szólnak, e tekintetben semmi pozitív tudomással nem bírunk.

Nem állhatam meg, hogy a történelmi igazság nevében még egy állítással, mely épen kapóra jött, egyuttal ne foglalkozzam.

Strossmayer püspök ugyanis, legközelebb kiadott pásztorlevelében, a kiewi távirat ügyében a következőket írja: „Ismeretes dolog, hogy mikor ez a dicsőséges nép a keresztény vallásra áttért, az egyházak közt még nem volt viszály s ennél fogva a szent vallás, a melyre ez a nép áttért, tiszta, mocskotalan és ugyanaz a vallás volt, a melyhez mi katolikusok is tartozunk.“ . . .

Itten két dologra nézve vagyok ellenezeten. Először is nem áll az, hogy 988-ban, a mikor t. i. szent Wladimir fejedelem alatt az orosz nép a keresztény hitre áttért, a nyugoti és keleti egyházak közt „még nem volt viszály.“

Volt bizony elég nagy viszály még az ezen keresztény hitretérést megelőző században, a midőn 858-ban III. Mihály görög császár Ignác konstantinápolyi patriárkát letette s helyébe Photiust kine-

tek, megmondod a biztosnak, hogy adjon melléd egy erős, bátor embert; ki tudja, mi történhetik odáig útközben.

Ez alapos útbaigazítások után a Laczi bácsi szobájába siettem. Szegény öreg, hátra tett kezekkel sőtált alá s fel, s fogai között valamit mormogott. Széles vállait loncososan eresztette alá, nagy bozontos szürke fejét ide-oda himbálta, mintha el akarta volna magától dobni. Olykor-olykor rám vetette nagy szürke szemeit, de úgy látszik, jelenlétem legkevésbé sem háborgatta ideitlen kedvtelésében.

— Laczi bácsi, szólék hozzá szeliden, — egy jó barátomat akarom meglátogatni, nem tart velem? tudja Duklai Pistát, hiszen ismerte ott lakik a zugligetben. . .

— Ühüm! s a másik perczben öblös szürke klapját fejére nyomva, elhagytuk a szobát. Mamám és nővéreim az előszobában utunkat állták, még egyszer látni kívánták a szegény jó öregot. Mamám homlokon csókolta Laczi bácsit, nővéreim titkon zokogtak.

Természetesen a jó öreg mindezt nem tudta mirő magyarázni. Bambán nézett körül s engedte magát vezetett. Karomat izmos karjába öltve siettem vele a kerületi kapitánysághoz.

A rendőrbiztos előzékenyen fogadott s részvételt hallgatva végig kérésemet. Azonnal napos embere után csegettett, kinek utasítást adott, hogy minket a Lipótmezőre kísérjen, természetesen zárt kocsiában, az e célra rendelkezés alatt álló két fogatos, belül bádoggal bélelt kemény járműben.

Laczi bátyám a legnagyobb hidegvérrel foglalt helyet e sajtáságos alkotmányban, a rendőr pár erős hevederrel jobbról én meg balról vettük körül az öregot.

(Vége következik.)

gáljuk vele a közügyet. Jogos panaszok, méltányos kivánságok elől soha sem zárjuk el hasábjainkat. sőt kérjük a közügy érdekében minden visszaélést tudomásunkra hozni. Jól tudjuk, hogy sok a baj mindenfelé, de azokon csak úgy lehet segíteni, ha az igazsághoz híven feltárjuk, mert hát „néma gyermeknek anyja sem érti minden baját.“
A szerk.

VEGYES HIREK.

A brassói magyar polgári kör vasárnap tartott rendkívüli közgyűlésén előterjesztettek az alakítandó betegsegélyező- és temetkezési egyesület kidolgozott alapszabályait, melyek elfogadtatván, a közgyűlés megbizta az elnökséget azoknak jóváhagyás végett a miniszteriumhoz leendő felküldésével. — Ugyane közgyűlés elhatározta, vasárnap, márczius hó 1-én egy theatestly tartását, mely csinos műsorral és tombolajátékkal lesz egybekötve s melyre nemcsak a kör tagjai és családjaik, hanem azoknak barátai és ismerői is szívesen láttatnak.

Bolonyában a Kút-utca áttörése a viczinális vasút számára a város által elhatározott. Az utca áttörése az u. n. „heveder-utig“ egész szélességben, innentől fogva a Duschoiu-féle telekig a közdi-vásárhelyi uton csak vágány-szélességben fog a városi építészeti hivatal által készített terv szerint történni. Ez ellen Schnell ügyvéd felebbeszét is jelentett be. Az áttörés céljából megvásárlandó telkek költségeire, a viczinális vasút által fizetendő 4000 forinton kívül a szükséges kölcsön fölvételét és kikérendő továbbá a belügyi és kereskedelmi miniszterek jóváhagyása.

Unitárius istenisztelet tartatik most vasárnap márczius hó 1-én a református templomban a szokott időben, mely alkalommal Vaska Béla kedvelt unitárius lelkész Sepsi-Szentkirályról fog szónoklatot tartani.

Német színészet. Kíváncsian néztünk a mult szombat a kitűzött Hamlet-előadás elé. Vidéki színtársulatok csak ritkán mernek e darab különféle természetű nehézségeivel megbirkózni. A kiállítás s számos jó erőkből álló mellékszemélyzetet nem is említve, főleg a czímszerep az, melynek félig-meddig elfogadható betöltése nehézségekkel szokott járni. A szombati kísérlet — mert a legjobb akarat mellett is ilyen szabású műnek előadása színpadnak csufolt helyiségünkben csak kísérlet-számba mehet — felül-multa várakozásunkat. Schöntag, kivel több szerepben mint törekvő, tehetséges színészszel megismerkedtünk, dicséretes sikerrel oldotta meg nehéz feladatát. Ha nem is találta el mindig Hamletnek töprengő, této-vázó jellemét, annál jobban sikerültek szerepének szenvedélyesebb részletei, s az ezekben kifejtett szép játékaért meg is érdemelte a többszörös kihívást, a melylyel a közönség alakítását jutalmazta. A meglehetősen megrövidített darab többi szereplői közül Dieffenbacher Claudiusát s O'Lynch Gertrudját kell dicsőreleg kiemelni.

Vasárnap Raimundnak, a bécsi színész, színtársulat vezetőjének 100 éves évfordulója emlékére „A tékozló“-t adták zsufolt ház előtt. A megírása óta eltelt 50 év múltán Raimund e népszerű remekműve még most sem veszített hatásából. A mesterileg jellemzett pazar s rokonszenves Flotwell, a természetért rajongó chevalier Dumont, a vén aszszony, kiben a természet szépségeit bámulja, de főleg Valentin s Róza, kiknek jellemét a költő oly nagy előszeretettel kidolgozta s a műnek egészséges költői alapeszméje: a darab vasárnapi előadásában is újból gyönyörködtették a közönséget. „A tékozló“ előadása

vezte, mert ekkor I. Miklós pápa Ignácot védelmébe vevén, Photiust egyházi átokkal sújtá. Ezzel vette tényleg kezdetét a két egyház közti szakadás, mely a 10. századon keresztl, a nélkül, hogy kibékülés jött volna létre, mint égő parázs a hamu alatt, egész 1054-ig eltartott, mikor aztán Cerularius patriárka dolyfe a nyílt kitérést IX. Leo pápával előidéztén, a schisma bevezetett ténynyé lett.

Epen így nem állja ki a bírálatot azon másod-ik állítás sem, mintha az a vallás, melyre 988 ban az oroszok áttértek, oly tiszta volt volna, mint az, a melyhez mi katolikusok is tartozunk. Szolgálatnak ennek bebizonyítására a következő pontok:

a) Photius a Szent-Léleknek az „Atyától és a Fiutól“ („filioque“) való származása, továbbá a házassági tilalom és a zsidó szokáson alapuló szombati böjt miatt Rómát eretnkséggel vádolta, valamint a pépának hierarchikus fenhéjazását, melynél fogva a görög patriárka-választás vitájába bocsátkozott, hevesen gáncsolta.

b) A 869. évi heves vita a fölött, hogy az akkoriban megtért Bulgária egyházmegyéi a római pápa, vagy a konstantinápolyi patriárka fenhatósága alá tartozzanak-e, és Róma elkeseredése a fölött, hogy az ujonnan megtért Bulgária a görög egyházhoz csatlakozott.

c) A 869. évi conciliumot a római egyház oecumenikusnak smerte el, a görög egyház ellenben nem; és megfordítva, a Basilius császár alatt 869-ben tartott zsinatot a görög egyház oecumenikusnak tekintette, míg a római egyház azt ilyenek el nem ismerte.

Azt hiszem, a fenti három pont alatt felsorolt tények szem előtt tartása mellett, melyek mindnyájan az oroszok keresztény hitre térését megelőző század eseményei közé tartoznak, merész dolog azt állítani: hogy a „dicsőséges“ orosz nép szent Wladimir alatt a tiszta rom. kath. vallásra tért át.
R. J.

egyike volt a legjobbaknak, a melyeket Berger színtársulatától láttunk. Mánuel Valentinja és (Rafael Klementin Róziája mindkettőnek legjobb szerepei közé tartoznak. A gördülékeny öszjáték s Kreutznek a darabhoz írt szép zenéje szintén hozzájárultak az előadás sikeréhez.

Ma Sudermann érdekes színművét „A becsület“-et ismétlik.

A városi munkák a kiírt pályázatra beadott 19 ajánlat közül a legkevesebbet kérének már kiadattak és pedig: az építész munkák Szabó Mihály, a kőfaragó munkák Gabrielli M., az ác- és cserépfedő munkák Salmen F., a bádigos munkák Röcker G., az asztalos munkák Beozó Imre, a lakatos munkák Bieltz G., a vasmunkák Bernhardt R., a mázólmunkák Kreuz V., a kőpadoló munkák Szabó Károly vállalkozóknak. — Tehát három magyar iparos!

Zászlószentelési ünnepélyre készül a brassói iparos ifjak önképző és betegsegélyező egylete, mely ünnepélyre a kiküldött nagybizottság már meg is kezdte a bevezető lépéseket, s ha sikerül az összes intézkedéseket idejekorán keresztülvinni, úgy az ez évi pünköszi ünnepnek megtartatik a zászlófelavatás, melyre a hazai testvéregyletek is meghívattak. — Figyelemmel fogjuk kísérni a rendező-bizottság intézkedéseit s azokról időnként hírt adni. Most csak melegen üdvözölhetjük az iparos ifjuság nemes mozgalmát.

Figyelmeztetés. A brassói kereskedelmi és iparkamara egy a legutóbbi időben Bukarestben létesített tudósító- és incasso-irodára nézve nyert hivatalos információt, melyet az érdekeltek a kamara irodájában megtekinthetnek.

Tűzet jelzett tegnap este 9 óra tájban a tanács toronyra és csakhamar nagy embertömeg gyűlt össze a fekete-utcai laktanya előtt; a tűz a kaszárnyában ütött ki, a hol — valószínűleg szivarozás következtében — egy katona szalmazsákja gyuladt meg, de az összes legénységnek könnyű szerrel sikerült a tüzet eloltani, s a csődület ép oly elégedetlenül távozott, megfosztva egy érdekes látványtól, mint a Széles-utczában ugyanez időtájt összegyűlt nép, a melylyel valaki elhitette, hogy egyik ház padlásáról egy gyermek kiabál segítségért. A nagy számra szaporodott tömeg rendőröket is hivatott, kik aztán felhatolván a rettenetes helyre, ott minden keresés hasztalannak bizonyult, mert biz ott nem találtak még egy akkora gyermeket sem, mint a kis ujjam.

Vesztett kutya futott tegnap a külvároson végig, nagy riadalmat keltve a járókelő nép között; egy férfit és egy kis leányt meg is mart, mire aztán egy jégvágó munkás a kezében lévő csákánnyal az eb-t leütötte s a kiparancsolt gypmester elszállította, hogy boncsolás után kitűnjék, vajjon valóban düholt volt-e a bestia.

A Fekete-utca kétségtelenül az a hely, mely városunkban a legtöbb anyagot szolgáltatja „eseményekre.“ Nem is számítva a kutaknál naponként lejátszódo érdekes jeleneteket, a napirenden lévő korcsmai verekedéseket s a katonák által rendezni szokott idylleket, — a mult héten egy fekete-utczabeli üzlet pinczéránya követett el öngyilkossági kísérletet, öszszeszurkálván magát három futócsillag utáni bánatában (értsd: egy örmestert szeretett szegényke — hiában), úgy hogy kórházba kellett szállítani; tegnap este pedig szerelmi dulakodás közben egy kocsislegényt vetélytársa csiklandozott meg szíve táján, mert az a nyugtalan szív olyan leányért dobogott, a kihez másnak is volt jussa. Lám, lám! Ezután a regényírók biztosan fordulhatnak „anyagért“ a mi fekete-utczánkhoz, mely ma-holnap híres lesz, ha csak rendőrségünk nem vigyáz rá jobban.

Felfüggesztett pap. Mint értesülünk, Moór Gyula ág. ev. főesperes a krizbai lelkészt, Örtel Jánost hivatalától és fizetésétől felfüggesztette, fölmerült több rendbeli hanyagsáért és rendtelenségért. Hát biz ennek az a rendje; de tudnánk mi még másokat is, hol hiba van a kréta körül s azokra még sem kerül a sor. Ha az illető felsőbb hatóság azt hiszi, hogy ezzel minden rendezve van, akkor csalódik: van másol is felfüggeszteni való, csak kutasson erélyesen, mert hát „ki mit keres, megtalálja, az okosság ezt diktálja.“

Székelly cselédek behozásának ügye. A csikmegeyi gazdasági egyesület a székelly cselédek szerződésének közvetítését szívesen elvállalja, előbb azonban ismerni óhajta a föltételeket, melyek mellett a különböző foglalkozású cselédek felfogadtatnak. Általánosságban ugyan megkésettnek látjuk ez övre egyelőre a cselédközvetítést, mindazáltal a csikmegeyi gazdasági egyesület ezen buzgalmaért, dicsőretet érdemel. Tájékozás végett szükséges volna még a a különböző foglalkozású cselédek szegődményét a társegyletekkel tudatni.

Brailából úgy értesítenek minket, hogy a braillai kerületi bizottság elhatározta a Buzeu folyón egy 71.257 frankra előirányzott híd építését s e munka vállalatba adása ügyében márczius 31-ére verseny-tárgyalás is tüzetett ki.

Zágráb biboros érseke, a magyar hazafias érzelmetel kitűnt Mihálovits József, hosszas szenvedés után február hó 19-én hajnalban elhunyt. Halálával nagy veszteség érte a magyar kath. egyházat, melynek Simor János hercegprímás és Supka Jeromos zirezi apát után harmadik hatalmas oszlopa dől ki ez év rövid két hónapja alatt. Mihálovits hazafias érzelmei által tűnt ki hosszú papi pályája alatt s a szabadságharoz leverése után harmadfél évi

börtönt is szenvedett ezért. A zágrabi érseki széket mintegy jutalmul kapta eme szenvedéseiről ő felségétől, ki maga is belátta, hogy a horvát kath. papság magyarellenes izgatásainak megzabolására oly kipróbált hazafira van szükség, mint Mihálovits, ki minden tekintetben meg is felelt nehéz állásán a benne helyezett bizalomnak.

Megmérgezte a férjét. Sabján Pál náprádfai lakost felesége — kivel folyton viszálykodásban élt — a mult héten beléndek-maggal megmérgezte. A férjen azóta örülési jelek mutatkoznak. A nőt vizsgálati fogságba tették.

Orvosi vívmányok. Berlinben Liebreich tanárnak sikerült a Koch-féle eljárást tökéletesíteni bizonyos anyag befecskendezése által, melynek hatása felülmulja a Koch-féle tuberculin hatását. E szert hat gégesorvadásban szenvedő betegen meglepő eredménynyel alkalmazták, a nélkül, hogy láz, vagy helyi gyuladás mutatkozott volna. — Fáy Márk orvos a debreczeni orvosok és gyógyszerészek körében közelebb egy gyógyult rák-betegget mutatott be, a kit anilinnel gyógyítottak ki nagy bajából.

Négerok lázadása. A Guineai öbölből Szent-Tamásból egy Lisszabonba érkezett távirat szerint ott a négerok ismét fellázadtak. A lázadást eleinte lenyomták, de később újra kitört s a sziget több máhelységére is kiterjedt. A kormányzó sürgősen csapatsaporítást kért.

Közgazdaság.

Katonai lóvásárok. A földmívelésügyi m. kir. miniszterium a hadsereg lószükségletének kiegészítése céljából a folyó 1891. év tavaszán tartandó katonai lóvásárok tervezetét elkészítette s ezt a gazdaközönség érdekében az alábbiakban közöljük:

I. csoport:		IV. csoport:	
*Galantha márczius 9.	Jászapáti márczius 9.	Czegléd	" 11.
*Csorna " 12.	Mosony " 14.	Debreczen	" 13.
*Léva " 16.	*Érsekújvár " 18.	Nagy-Károly	" 15.
*Tata " 20.	*Győr " 22.	*Kis-Várda	" 17.
		Nyiregyháza	" 19.
II. csoport:		V. csoport:	
Kapósvár márczius 14.	Dombóvár " 16.	Békés-Csaba márczius 8.	Hódmezővásárhely " 10.
*Hőgyész " 18.	Pinczehely " 19.	Temesvár	" 12.
Székesfehérvár " 21.		*Makó	" 14.
		N.-Becserek	" 16.
		Zsombolya	" 18.
		Zombor	" 20.
		Kis-Kőrös	" 22.
III. csoport:		VI. csoport:	
*Füzes-Abony márcz. 8.	Forró " 10.	S.-Szt.-György márcz. 17.	Maros-Vásárhely " 19.
Töke-Terebes " 12.	Miskolcz " 14.	Kolozsvár	" 21.
*Tornalja " 16.	Hatvan " 18.		

Jegyzet. A *-gal jelzett helyeken országos vásár.

Nyílt tér.*)

Nyilatkozat.

A rólam keringő kősa hírekkel szemben szükségesnek tartom kijelenteni:

1-ször: hogy én a Fejér István urat személyesen, avagy a kereskedő ifjakat általában érintő és nekem tulajdonított nyilatkozatot soha és sehol nem tettem s így az erre vonatkozó hír minden alapot nélkülöző, rosszakaratú koholmány;

2-ször: hogy az általam folyó évi február hó 14. és 15-ike közti éjjel az „Európa“ szálloda éttermében László Gerő úrra vonatkozólag víg poharzás közben használt és kedélyeskedő hangon kiejtett „Abczug“ szóval őt sérteni egyáltalán nem szándékoztam, mert a köztem és László Gerő úr közti fennálló baráti viszony révén magamnak ily ártatlan tréfát megengedhettem, annál inkább, mert ez időben nekem még halvány sejtelmem sem volt a jelen nyilatkozatom első pontjában megczáfolt kősa hírről és e kősa hír következtében ellenem támadt haragról s így mi sem feszélyezett engem abban, hogy ép úgy kedélyeskedjem László Gerő barátommal a mint kedélyeskedtem, illetve kedélyeskedtünk ugyanaz este egymás között többi barátaimmal. Sőt miután dr. Papp Árpád azon megjegyzéséből, hogy: „ezt kár volt mondanod“, észrevettem, hogy tréfás megjegyzésem talán félreértetett, telt pohárral kezemben s e szavakkal, hogy: „talán értetted a tréfát“ Gerő barátomhoz siettem s vele kociztva, együtt ürítettük ki poharainkat.

Ez a tényállás. . .

Végül kijelentem még, hogy azt, a ki nyílt levelező-lapon intéz ellenem piszkos támadást s a felelősségre-vonás elől a névtelenség szennyese, de biztos köpenybe burkolózik, legyenyebb kifejezéssel élve, gyávának tekintem s ép azért kiletét kutatni érdemesnek nem tartom, annál kevésbbé, mert a kereskedő ifjuság számottevő része határozottan kijelentette, hogy e névtelen levél nem tőlük származik.

Brassó, 1891. február 25-én.

Dr. Zakariás János,
ügyvédjelölt.

*)Ezen rovat alatt megjelent közleményekért nem vállal felelősséget a szerk.

Felelős szerkesztő: Rozsondai János.
Kiadó-tulajdonos: Alexi könyvnyomdaja.

HIRDETMÉNYEK.

Nagy végeledás Laskai Árpádnál Brassóban Virágsor 325. sz. a.

„Hatóságilag engedélyezve.“

Üzletelhagyás következtében eladom jól berendezett áru-raktáromat, mely áll: női és uri posztók, női és gyermek con-fectiók, salon- és futószőnyegek, muffok, selyemszövetek és sza-lagok, különféle függönyök és más itt fel nem sorolt divat- és használati cikkek, — tetemesen leszállított áron, azonnali fizetés mellett.

A t. közönségnek tehát eme hatóságilag engedélyezett vég-eladásnál jó alkalma van szükségleteit a legelőnyös módon fedezni.

A végeledás csak rövid ideig tart.

Az üzlethelyiség bérebeadandó és a bolti felszerelvények egy Wertheim-pénztárral együtt a legolcsóbban eladók.

Tisztelettel *Laskai Árpád.*

TUTSEK E. temetkezési intézete

Brassó, Kapu-utca 4. sz. a.

a tehén-piacz szögletén

ajánlja dúsan felszerelt raktárát jutányos árak mellett.

Saját műhelyében készült mindennemű

fakoporsók és diszes érczkoporsók

valamint

nagyon szép sirkoszorúk olcsó árakban. — Teljes kiállítások, minden vallásfelekezett szerint.

Tisztelettel: **TUTSEK E.**

Első brassói vasbutor-és sodronymátrác-gyár.

Bernhardt Rudolf

gép-, mű és épület-lakatos

ajánlja raktárát mindennemű vasbutorokból, mint: szalon, lakó- és háló-szobák, kávéházak és szállodák berendezését elegáns kivitelben és

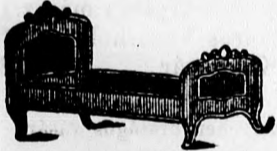
legolcsóbb árakon; továbbá aczélsodrony-mátrácokat, kerti sátrak (lugasok) és butorokat. — Minden a gép- és építési szakba vágó lakatos-munkák és javítások is szolidan teljesíttetnek s legjutányosabban számíttatnak. Kovácsolt vas erkély- és lép-eső-korlátok, sirkerítések és más rács-ozatok elkészítése minden styl szerint legizlé-sesebb kivitelben zajtalanul záró, javított aczél ablak- és ajtó-rouleaux (redőnyök), takaréktűzhelyek egész vasból, vagy csempévről díszítve.

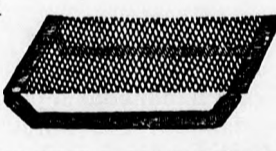
Elismert legszolidabb gyakorlati vasalások ajtókra és ablakokra. Szab. pneumatikus ajtó-önzárók.

Gyermek- és beteg-kocsik legolcsóbb árak mellett.

Légszesz- és vizesövek bevezetése.

Telefon és házi távírók bevezetése

HIRDETÉSEK fölvételnek a kiadóhivatalban Hirscher-utca 4 sz. a.

Hosszu zongorák rövidre való átalakítása jótállás mellett zongora eladás és javítás.

Fióktelep nyitási jelentés!

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására adni, hogy minden hozzám intézett felszólításnak eleget téve **Kolozsvárott, Belközép-utca 6. és 8. sz. a. (Folly-féle ház)** fióktelepet nyitottam, melyben minden igényeknek megfelelő műhelyt létesítettem, hol is mindennemű zongorán, pianinon és harmoniumon előforduló javítás és ezen itt felsorolt hang-szerek eladása fog eszközöltetni. Czégem jó hírre, reális el-járásom azon reményt táplálja bennem, miszerint a n. é. kö-zönség szives pártfogását és bizalmát kiérdemlendem.

Műhelyem és zongoratelepe megtekintését kérve — maradtam kitűnő tisztelettel

Deutsch Gábor
Kolozsvár, Belközép-utca 6. és 8.

Zongorák, pianinok és harmoniumok lelkiismeretes bőrözése, hűrozása és javítása vidéken is.

Zongorák és pianinok, harmoniumok jutányos eladása.

Zongorák és pianinok tiszta hangolása.

A TEUTSCH GYULA cég

gépműhely- és érczöntöde

Brassóban, Fekete-utca 37. sz. a.

ajánlja mint sok év óta elismert gyártmányait,

szilárdan készített

tűzfecskendőit kü-

lönböző nagyságban

és szerkezetben, szivattyuit

és érczárúit. Raktár techni-

kai kellekekben és kovácsolt

vascsövekben foglaló-darabok-

kal együtt.

Tűzfecskendők községek

számára részletfizetésre is,

több évi jótállással.

